

hed for at betegne vor Styrke, sygner hen. Vi møde da, naar vi se paa den nuværende Regjerings System, en visnende Magt, anden Magt har den ikke; fuldstændig magtesløs er den dog ikke, thi den har en visnende Magt med Hensyn til, at den gaar i Retning af vort Lands Fordærv. Jeg gjentager begge Betragtninger, seer man udadtil og til vor Stilling indadtil, Kræfternes Udvikling til Fremme af alt nyttigt og godt, saa paahydes der os, enhver Folkets Toff her, frimodigt og aabent at holde Fanen høit, og Tiden kommer, da Seiren maa være vor til Held for vort Land; men hvad vil det sige, at Seiren er vor? Skulde det være, at Alting skulde styrte sammen? Nei, vi ere ikke forskrevne fra Maanen eller andetsteds fra. Vi og vore Venner ere ligesaa godt Fædrelandsfolk og bundne og knyttede til Livets rolige Udvikling her og maaske fuldt saa godt som nogen af dem, der staa som vore Modstandere, og Seiren for Oppositionen vil derfor efter min Mening ikke sige Andet, end at Betingelserne da ere tilstede for en nyttig Brug af de indtil da opsparede Kræfter, en virksom, imødekommende Forhandling til alle Sider paa Grundlovens Grund, rodfæstet ved Grundlovens Grund sætninger og deres Aneerkjendelse i hele det øvrige Folk for i Fremtiden at undgaa de opflidende Kampe, som det nærværende System har indført iblandt os. Man kan høre Ytringer, der ere af en saadan Bestaafenhed, at det maaske, seet fra een Side, vilde være rigtigst at fremsætte dem her, for at de kunde blive drøftede, fordi de aabenbart gjøre Fortræd i det politiske Liv, jeg vil sige til begge Sider, i ethvert Tilfælde for det Maal, vi eftertraagte, at vinde Betingelserne for en rolig Udvikling. Jeg skal imidlertid ikke gjentage disse Ytringer, men deres Tanke. Der gives Mænd, endog ansvarlige Mænd, forstaar sig, der kunne fremsætte Grundsaetninger som disse: Nei, hellere Danmarks Selvstaendigheds Undergang, end at Oppositionen skulde seire. Sa, det er Udtalelser, der domme sig selv indenfor disse 4 Vægge, men naar Systemet fører til blot at tro paa saadanne utroværdige Nygter, saa voldes derved meget Ondt. Derfor skal jeg overfor disse slemme Forjættelser for Oppositionen gjentage, at jeg ved vor Seir kun forstaar Høvdelsen af Folke-thingets forfatningsmæssige Ret, hvorigjennem Betingelserne komme tilstede for et godt Samarbejde mellem alle Faktorer. — Jeg har fundet Anledning til at gjøre disse Par Bemærkninger, ikke for at provocere Udtalelser fra Nogen, allerminst fra Regjeringen, jeg finder det meget naturligt, at den

trænger til at tie, men fordi det ved 1ste Behandling af Finantsloven er Stedet for os til at give vore Anstuelser Luft, fremsætte vore Erfaringer siden sidst. Nu gaa vi ind til det nye Arbeide; for jeg spørge de 102 Medlemmer, ja, den høit ærede Formand kan i Reglen ikke svare, men de 101 Medlemmer: Er der nogen af disse Mænd, der venter sig noget Udbytte af denne Samling? er der nogen af dem, der venter sig noget Udbytte af Betydning for vort Samfund som Udbytte af denne Samling? Jeg troer, at de alle sammen indvendig ville svare: Nei, det gjøre vi ikke. Jeg har Ingen hørt hverken i eller udenfor Salen forvente det. Er det da, fordi Oppositionen ikke vil have noget Udbytte af Samlingen? Dertil svarer jeg, at jeg har hørt mange Udtalelser om, at trods al Beredvillighed ere Sagerne førte ind i den Gænge, at Oppositionen ikke kan gjøre Andet, end den gjør, og at det ikke nytter Oppositionen at gjøre Andet. Det har jo vist sig, at efter den stærkeste politiske Katastrofe, der har været hertilands, have vi, efterat Ministeriet var kommet derover, forsøgt at arbeide, men det kunde ikke gaa. Det blev forsøgt i et Par Sessjoner, men det var ikke Ministeriet i Kjøbet baaret eller i Klæderne faaaret at leve fredelig, selv paa tarvelig Koft. Kampen skulde vi jo have. Nu negter jeg ikke, at det er ikke usandsynligt, at Ministeriet for sit eget Vedkommende kunde ønske en fredelig Tilværelse i nogle Maaneder; men efter de Erfaringer, vi have gjort, nærer jeg for mit Vedkommende ikke den fjerneste Tvivl om, at, naar det Dieblif kommer, da Ministeriet tror — og det tror ofte feil, thi det har ikke det Kjendskab til Bevægelserne i Landet som vi Andre, det vise de mislykkede Oplosninger — da det tror, siger jeg, at det kunde nytte noget for dets Formaal at gribe Offensiven, saa have vi Angrebet paany. Det er altsaa et Havblik for Stormen. De irriterende Valg, vi ere komne ind paa gjentagne Gange, kunne ikke bringe os til at tvivle om den virkelige Situation, som er denne, at, saasnart der der blot er en Leilighed efter Ministeriets Skjøn til at gribe Offensiven, og det tror, at dette kan fremme dets Formaal, saa have vi Krigen, Krig paa Kniben, det vil sige, billedlig talt, altsaa en skarp politisk Kamp. Nu, vi tage ogsaa den Ting med No, det forstrækker os paa ingen Maade, de kunne komme til os, paa hvad Maade de finde for godt, man skal jo igjennem. Men jeg nævner kun dette, at saaledes er Stillingen, saaledes opfatte vi den, og jeg er overbevist om, at Ingen venter eller kan vente, at vi skulle forstaa hele den Stilling, der er kommen